

РЕШЕНИЕ

№ 237

гр. Варна, 20.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ванухи Б. Аракелян

Членове: Анета Н. Братанова
Магдалена Кр. Недева

при участието на секретаря Ели К. Тодорова
като разгледа докладваното от Анета Н. Братанова Въззивно търговско дело
№ 20223001000XXX по описа за 2022 година

Производството е с правно основание чл. 258 и следв. ГПК.

Образувано е по депозирана въззивна жалба от ЕТ „Рика – Росен Иванов“ /в несъстоятелност/ против Решение № 260139/19.07.2021 год., постановено по т.д.№ 794/2021 год. по описа на ВОС, с което е ОБЯВЕНА по реда на чл. 216 ал.1 т.6 ДОПК за недействителна по отношение на Държавата сделка, вписана в Агенция по вписванията, Служба по вписванията - гр. Варна на 21.03.2017г, с дв. вх. рег. 27355, вх. № 27570, Акт № XXX, том LXXVI, дело № XXXXXX/XXX като продажба на недвижим имот, извършена с нотариален акт № XXX, том II, рег. № 5008, дело № XXX/XX, по описа на нотариус Борис Василев, с район на действие ВРС, с която първия ответник ЕТ“РИКА – РОСЕН ИВАНОВ“ е прехвърлил собственост на втория ответник Р.Р. А върху обект, находящ се в гр. Варна, общ. Варна, район Приморски, ул. Тодор Димов 12, а именно: ФРИЗЬОРСКИ САЛОН, представляващ самостоятелен обект, с площ 19.50 кв.м. с идентификатор XXX35.2556.159.1.11, на ет.0(приземен), с предназначение за търговска дейност и състоящ се от салон и тоалет с преддверие, както и 1.9408 %, равняващи се на 7.47 кв.м. идеални части от общите части на сградата и от

правото на собственост върху застроения ПИ с идентификатор XXX35.2556.159 по кадастрална карта и кадастрални регистри на гр. Варна, целия с площ 385 кв.м. по документ и 376 кв.м. по скица с трайно предназначение на територията- урбанизирана, начин на трайно ползване- за друг вид застрояване, като сделка, извършена във вреда на публичния взыскател, по която страна е свързано с длъжника лице, сключена след връчване на заповедта за възлагане на ревизия, приключила с установяване на публични задължения с ревизионен акт № Р_03000319004847-091-001/21.02.2020г., по иска, предявен от Национална агенция за приходите, в качеството на публичен взыскател като специализиран държавен орган за установяване, обезпечаване и събиране на публични вземания (чл. 2 ЗНАП), чрез ТД –Варна, съдебен адрес гр. Варна бул. Осми Приморски полк 128 , срещу РОСЕН А. ИВАНОВ, действащ като ЕТ“РИКА – РОСЕН ИВАНОВ“ (в несъстоятелност), ЕИК 125510930, адрес: гр. Търговище, ул. Г. Бенковски № 1 вх. А офис 5 и Р.Р. А, ЕГН *****, действащ като малолетен чрез законен представител Г. Д. Н. ЕГН *****, и двамата с общ адрес: гр. Варна, ул. Подполковник Калитин № 40 вх.В ет. 7 ап. 88.

Предявената въззивна жалба е редовна и надлежно администрирана. Същата има бланкетен характер.

В изпълнение на задълженията си служебно да следи за допустимостта на производството, въззивният съд съобрази следното:

Предявеният иск е с правно основание чл. 216 ал.1 т.6 ДОПК.

След инициране на исковото производство по отношение на ответника ЕТ“РИКА – РОСЕН ИВАНОВ“ е открито производство по несъстоятелност с Решение № 260009/25.09.2020 год., постановено по т.д.№ 53/2020 год. на ОС – Търговище. С последващ акт – Решение № 260007/09.02.2021 год. длъжникът е обявен в несъстоятелност. С Решение № 260018/11.03.2021 год. производството по несъстоятелност е спряно, на основание чл. 632, ал.1 ТЗ. Съобразно трайно установената практика по приложението на закона, искът по чл. 216 ДОПК или по чл. 135 ЗЗД, заварен от откритото производство по несъстоятелност на ответника – длъжник, не попада в хипотезите на чл. 637 ТЗ / определение по ч. гр. д. № 425/2017 г. на ВКС , I г. о., определение по т. д. № 2055/2019 г. на ВКС, II т. о.; Определение № 175 от 2.08.2017 г. на ВКС по т. д. № 1365/2017 г., II т. о., ТК /, поради

което производството по него не подлежи на спиране и възобновяване с оглед предпоставките на чл. 637, ал. 3 ТЗ, респективно - не може да продължи с участието на синдика като самостоятелна страна, в защита общия интерес на всички участници, а длъжникът да се представлява от органите си.

По отношение на предявения иск са приложими общите правила за процесуално представителство на несъстоятелния длъжник и същият следва да се представлява от синдика, съгласно правомощията му по чл. 658, ал. 1, т. 7 ТЗ. Предявеният иск попада в хипотезата на чл. 658, ал. 1, т. 7 ТЗ, тъй като е свързан с предприятието на длъжника. Аргумент в полза на изложеното е хипотетичната възможност при уважаването на иска да възникват вземания на третото лице – приобретател за връщане на цената по обявената за относително недействителна сделка. Горният довод е достатъчен, за да се приеме, че предявеният иск е свързан с предприятието на длъжника, независимо че имотът по разпоредителната сделка не е част от патримониума на ЕТ, респ. не е част от масата на несъстоятелността. Процесуалното право на длъжника за участва в съдебни производство, представлявайки се от органите си на управление, макар и десезирани, е уредено в чл. 635, ал.3 ТЗ и съставлява изключение, което подлежи на стриктно, а не на разширително тълкуване /Определение № 60320 от 29.09.2021 г. на ВКС по ч. т. д. № 1614/2021 г., I т. о., /. Настоящият спор не попада сред предвидените изключения. С оглед на изложеното, съдът приема, че в производството ответникът ЕТ следва да се представлява от назначения постоянен синдик. В този смисъл са и дадените разрешения в Определение № 125 от 2.03.2021 г. на ВКС по ч. т. д. № 1990/2020 г., II т. о., ТК, постановено по повод предявен иск по чл. 135 ЗЗД, предявен преди откриване на производство по несъстоятелност на ответника. Обстоятелството, че производството по несъстоятелност е спряно не дерогира функциите на назначения синдик да осъществява процесуално представителство на длъжника / Определение № 148 от 19.03.2021 г. на ВКС по ч. т. д. № 117/2020 г., II т. о., ТК ; Определение № 305 от 29.09.2020 г. на ВКС по ч. т. д. № 1639/2020 г., I т. о., ТК/.

В съответствие с гореизложеното синдикът на ЕТ е потвърдил действията по депозиране на въззивна жалба, поради което съдът приема, че е надлежно сезиран.

Въз основа на представените писмени доказателства и конкретно –

справка от АВ за осъществените вписвания, съдът приема следната хронология на правни действия с процесния имот:

На 16.04.2019 год. е вписана законна ипотека върху вещта, обезпечаваща вземането на кредитора „Уникредит Булбанк“ АД. Процесната разпоредителна сделка е сключена на 18.10.2019 год., а на 24.06.2020 год. е вписана исковата молба с правно основание чл. 216 ал.1 т.6 ДОПК. Ипотекарният кредитор е предприел изпълнителни действия върху ипотекираната вещ, а на 07.08.2020 год. е вписана възбрана. На 08.10.2021 год. е вписано Постановление за възлагане на процесния имот на трето лице – Янко Румянов Маринов. Представен е и протокол за разпределение на получената сума от 30 330 лева както следва: 1516, 88 лева – разноски в полза на ЧСИ с поредност на удовлетворяване по чл.136, ал.1, т.1 ЗЗД; 2 970, 23 лева - в полза на вискателя – ипотекарен кредитор с поредност на удовлетворяване по чл.136, ал.1, т.1 ЗЗД; 127, 88 лева – в полза на Община Варна с поредност на удовлетворяване по чл.136, ал.1, т.2 ЗЗД и 25 718, 01 лева в полза на „Уникредит Булбанк“ АД с поредност на удовлетворяване по чл. 136, ал.1, т.3 ЗЗД. С удовлетворяване на посочените вземания в изложената поредност и размер постъпилата сума е изчерпана.

Така установената фактическа обстановка обуславя следните правни изводи:

Специалният иск по чл. 216, ал. 1 ДОПК е по своята правна природа вид отменителен иск, което следва от чл. 216, ал. 3 ДОПК, предвиждаща субсидиарно приложение на чл. 135 ЗЗД. Ето защо дадените в Тълкувателно решение № 2 от 9.07.2019 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГТК указания по тълкуването и прилагането на чл. 135, ал. 1 ЗЗД при поредица от увреждащи кредиторите сделки следва да важи и за ищеца по исковете, уредени в чл. 216, ал. 1 ДОПК /Решение № 84 от 1.07.2020 г. на ВКС по т. д. № 601/2019 г., II т. о., ТК/.

Според разрешенята, дадени в ТР при наличие на поредица от прехвърляния на имуществото кредиторът е увреден не чрез една, а чрез поредица от сделки. Правилото на чл. 135, ал. 1, изр. 3 ЗЗД дава защита на кредитора и спрямо последващите приобретатели, придобили права върху имуществото от лицето, с което длъжникът е договарял, ако са недобросъвестни или са се облагодетелствали безвъзмездно от праводател, по

отношение на когото искът може да бъде уважен. Ако прехвърлянето на правата е извършено след вписване на исковата молба по чл. 135 ЗЗД, съгласно чл. 226, ал. 3 ГПК обявената недействителност на сключената от длъжника сделка може да бъде противопоставена на последващите приобретатели, които са длъжни да търпят принудително изпълнение върху придобитите от тях права.

В настоящия случай обаче последващото прехвърляне на собствеността произтича не от сделка като доброволен акт, а от проведена публична продажба, по отношение на която са налице специални разпоредби, уреждащи конкуренцията на права. Купувачът от публичната продажба "встъпва" едновременно в правното положение както на длъжника, като придобива неговите права върху имота, така и в правното положение на кредиторите - в смисъл, че на него е непротивопоставимо всичко, което не може да бъде противопоставено на вискателите. Общата разпоредба, уреждаща конкуренция на права върху изнасяни и придобивани чрез публична продажба недвижими имоти се съдържа и в чл. 496, ал. 2, изр. 2-ро ГПК съгласно която непротивопоставими на купувача от публична продажба, която е деривативен по арг. от чл. 496, ал. 2, изр. 1 –во ГПК придобивен способ, са само правата на онези трети лица, които са непротивопоставими и на вискателя.

В настоящия случай публичната продажба е проведена за удовлетворяване вземането на вискател с ипотечни права, които предхождат вписаната искова молба. На основание чл. 173, ал.1 ЗЗД кредиторът, чието вземане е обезпечено с ипотека, има право да се удовлетвори предпочитателно от цената на ипотекирания имот, в чиято и собственост да се намира той. Правото на предпочитателно удовлетворяване се ползва с привилегията по чл. 136, ал.1, т.3 ЗЗД, която предхожда вземанията на държавата. Постъпилата от публичната продажба сума е разпределена изцяло за удовлетворяване вземания за разноси, вземания на Общината и вземания на вискателя с ипотечни права, без остатък. Следователно – на ипотекарния кредитор са непротивопоставими правата на удовлетворяване на друг кредитор с последващо вписана искова молба за относителна недействителност на сделка с ипотекираната вещ. От сочената непротивопоставимост произтича и непротивопоставимостта за купувача от проведената публична продажба. Ищецът по настоящия иск не може да атакува

Постановлението за възлагане, макар и същото да е издадено след вписване на исковата молба с правно основание чл. 216 ДОПК.

Изложеното обуславя липсата на правен интерес от предявения иск. Интересът от провеждането на иска по чл. 135 ЗЗД, респ. чл. 216 ДОПК е обусловен от създаването на възможност за насочване на принудително изпълнение към чужда вещ, доколкото приобретателят не отговаря за задълженията към кредитора. Целеният с предявяване на иска ефект е увреждащите сделки на длъжника да бъдат непротивопоставими на кредитора, като за него се считат неизвършени. В настоящия казус ищецът не би могъл да насочи принудителното изпълнение върху процесния имот, тъй като същото е възложено на купувач с противопоставими права.

Противното разрешение би довело до несправедливия резултат едно имущество да бъде два пъти предмет на принудително изпълнение за вземания срещу един и същ правен субект – веднъж за вземането на ипотекарния кредитор и втори път – за неудовлетворени други вземания с последваща поредност на удовлетворяване.

При съвкупната преценка на гореизложеното постановеното решение следва да бъде обезсилено ведно с прекратяване на производството /чл. 270, ал.3, изр.1 ГПК/.

Обезсилването на първоинстанционното решение е в резултат на новонастъпили факти с правно значение.

На основание чл. 78, ал.4 ГПК в полза на ответника Р.Р. А следва да бъдат присъдени поисканите и сторени разноски съобразно представени списък по чл. 80 ГПК в размер на 1445 лева. Възражението за прекомерност е неоснователно. При цена на иска в размер на 30 172, 20 лева, определена според правилото на чл. 69, ал.1, т.4 вр. т.2 ГПК, минималното възнаграждение според Наредба № 1/2004 год. възлиза на 1435,17 лева като надхвърля в незначителен размер договорения и заплатен хонорар.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 260139/19.07.2021 год., постановено по т.д.№ 794/2021 год. по описа на ВОС.

ПРЕКРАТЯВА производството по делото.

ОСЪЖДА НАП ДА ЗАПЛАТИ на Р.Р. А, ЕГН ***** от гр.Варна, ул.“П.К“ № 40, вх.В, ет.7, ап.88, действащ със съгласието на своята майка Г. Д. Н., ЕГН ***** сумата от 1445 лева, на основание чл. 78, ал.4 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в едномесечен срок от връчването на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____